

Piiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip

För en tid sedan kunde man, under ett av Amok/Komas arrangemang på Atalante, höra Jesper Nordas stycke Butterfly. Det var lite underligt kan man tycka, 24 minuters pip - en enda utdragen ton - följt av dryga 6 minuters "fladderpip" ganska högt. Jag höll för öronen i stort sett hela tiden; han bredvid hade nån slags bomull han proppade in. En man ganska långt fram satt med rak rygg fullständigt orörlig under hela konserten - eftert skällde han ut om det var Norda eller arrangörerna, som om stycket var menat som en provokation. En kvinna ville diskutera sin upplevelse i grupp efteråt, ha igång en dialog (sa hon så?) mellan konstnären och publiken. Jag vet inte varför men jag fick för mig att de nog hade missuppfattat något båda två. Hur som helst: under dessa dryga 30 minuters pip var strålkastarna riktade inte på något föremål på scenen utan rakt på åskådarna, oss alla i kollektiv, det är viktigt. I samma ögonblick som pipet började, tändes alltså strålkastarna. Det rasslade verkligen till, om du tänker dig en filminspelningssituation, allt är riggat och klart: Lampor! Tystnad! Tagning!

Söndag 9 juni, filosofiska rummet, P1: Finns det en specifik musikalisk tid? Paavo Pylkkänen, filosof och ansvarig för medvetandeprogrammet vid högskolan i Skövde, pratar om nuet, inte som en punkt mellan förflutet och framtid, utan som något utsträckt. En överblick. Eller ett kvarhållande av det just passerade, men inte i betydelsen "minne" eftersom det skulle förutsätta en dualism mellan nu och förflutet, utan snarare en samtidighet. Som i exemplet musik: många toner aktivt närvarande på en och samma gång. Fredrik Hedlund, hjärnforskare och pianist, menar i samma program att minnet, eller vår förmåga att behålla/binda ihop tonerna till en gestalt, en melodi, faller i sär efter ungefär en halv minut. När jag säger "minne", säger han, "menar jag bara kvarvarande nervcellsaktivitet." Alltså inte nu, men nyss, reproduktion och förväntan.

Det går en svajig skiljelinje mellan dessa två sätt att se på tiden, och de långtgående konsekvenserna av dessa olika spår ryms knappast i den här texten, men kanske i Butterfly. Det är alltså inte bara det faktum att rörelsen i Nordas verk riktar sig utåt, nästan uteslutande består av publiken, en närmast övertydlig belysning av närvaro, delaktighet, koncentration - upplevelsen mångfaldigad och jag kunde skriva demokratiserad. Det är också ljudet-tonen själv, som gestalt eller kropp, och då denna irriterande, insisterande kropp som är allt annat än demokratiskt frihetlig: den höga ljudnivån, ljuset och tonen obruten, lämnar inte längre utrymme för tanken att löpa. Uppmärksamheten är, vare sig jag vill det eller ej, naglad vid detta. Vad blir det? 30 minuters kvarvarande nervcellsaktivitet? En, intill gränsen för det uthärdliga, samtidighet.